

1

*Waar zij geplaatst kon worden, werd een onderwerp van uitermate
zwaarmoedige en gewichtige beraadslaging.*

Jane Austen, *Mansfield Park*

September 1813

Het einde van het enige leven dat ik heb gekend, dacht Mariah Aubrey, terwijl ze door het raam van het rijtuig omkeek naar de kleiner wordende figuurtjes van haar moeder en zus. De negentien jaar oude Julia stond vooraan en haar schouders schokten van het huilen. De aanblik brandde Mariah in het hart. Hun moeder stond achteraan, met haar hand op Julia's arm om haar te troosten, om haar te laten merken dat ze met haar meevoelde – misschien zelfs om haar tegen te houden. En daar kwam hun vader de trap van Attwood Park af. Hij was niet naar buiten gekomen om afscheid van haar te nemen. Hij wilde beslist niet, had hij volgehouden, 'slechtheid bevorderen, of de schande bagatelliseren'. Maar nu sloeg hij zijn ene arm om zijn vrouw heen en de andere om zijn jongste dochter, en nam hen mee naar binnen, terug in het enige thuis dat Mariah ooit had gekend. En dat ze wellicht nooit terug zou zien.

Mariah draaide zich weer om. Juffrouw Dixon, die tegenover haar zat, wendde vlug haar blik af en veinsde belangstelling voor de franje van haar handtasje, alsof ze geen tranen had opgemerkt.

Mariah beet op de binnenkant van haar lip om het trillen te bedwingen. Ze staaarde uit het zijraam, terwijl ze wist dat ze dan

misselijk werd. Ze zag amper hoe het landschap voorbijtrok terwijl de gebeurtenissen van de afgelopen maand door haar hoofd tolden. Ze huiverde, maar de diepdroevige scènes veranderden noch verdwenen.

‘Lange reis voor de boeg, juffrouw Mariah,’ zei Dixon. ‘Waarom proberen we niet te slapen? Dan zullen de kilometers sneller voorbij gaan.’

Mariah glimlachte gedwongen en sloot gehoorzaam haar ogen. Ze betwijfelde of ze zou slapen, maar met haar ogen dicht zag ze tenminste niet het medelijden op het gezicht van haar laatste bondgenoot in de wereld.

Ze reisden twee dagen, onderweg stilhoudend bij verscheidene herbergen om van paard te wisselen, de benen te strekken en een snelle maaltijd te verorberen. Aan het eind van de tweede dag viel Mariah eindelijk uitgeput in slaap, om wakker geschud te worden toen de gehuurde postkoets overhelde en ze tegen de zijkant aanviel.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg ze terwijl ze zich oprichtte.

Dixon zette haar hoed recht op haar met zilver doorvlochten blonde haar. ‘Ik geloof dat de koetsier een lam wilde ontwijken.’ Ze speurde het weiland buiten het raam af. ‘We zitten midden in de schapenstreek.’

Mariah wreef haar zere schouder en keek door de ramen aan weerskanten van de postkoets naar buiten. Aan de ene kant volgden ze een kalme, sprankelende rivier, en aan de andere een glooiende weide met witte schapen en bijna volgroeide lammeren. Verderop maakte de rivier een bocht en ze staken hem over via een stenen brug, langs een paar molens van rode steen op de oever. Ze reden een dorp binnen met huisjes van lichte steen, met een herberg, een apotheek, een steenhouwerij en een kerk met een torenspits, die gegroepeerd waren om een driehoekig grasveld.

‘Is dit Whitmore?’ vroeg Mariah.

‘Ik hoop het.’ Dixon zuchtte. ‘Mijn botten hebben meer dan genoeg van die nauwelijks verende zitplaatsen.’ Haar voormalige kinderjuffrouw was amper vijftig, maar ze klaagde als een veel oudere vrouw.

Ze lieten het dorpje achter zich en slechts een paar minuten later maakte het rijtuig een scherpe bocht. Mariah keek net op tijd op om de imposante ingang te zien van een landgoed. De hoge muur werd onderbroken door een open gaanderij met zuilen.

Dixon boog zich naar het raam als een potplant die het licht zoekt. ‘Waar is het poorthuis?’

‘Dit moet de hoofdingang zijn,’ zei Mariah en ze legde uit wat ze zich herinnerde uit de brief van haar tante. ‘Het poorthuis staat bij een tweede ingang, die niet langer in gebruik is.’

Mariah kon nog steeds amper bevatten dat nu van haar verwacht werd dat ze op zichzelf ging wonen, met alleen juffrouw Dixon als gezelschap. Haar vader had volgehouden dat hij, ook als er geen andere jongedame in zijn huis was geweest die door Mariahs karakter in gevaar gebracht kon worden, de buurt niet had willen beledigen door haar te blijven huisvesten. Wat hadden zijn woorden pijn gedaan, en nog steeds.

Het rijtuig reed door het hek en volgde een oprit die om honderden meters verzorgd landschap heen voerde; in vorm geschoren heggen en een rozentuin om een spiegelvijver. Aan het eind van de kronkelende oprijlaan stond het indrukwekkende zeventiende-eeuwse Windrush Court. Het herenhuis van goudblonde steen was tweeënhalve verdieping hoog en er staken koekoekvensters uit het leien dak. Rijen hoge ramen met verticale stijlen knipoogden op alle verdiepingen.

Het rijtuig hield stil voor het huis en maakte een slingerbeweging toen de palfrenier er afsprong om het trapje te laten zakken. De voordeur van het huis ging open en tussen de zuilen van de overdekte gaanderij stapte niet haar tante, maar een merkwaardige figuur naar voren. Een man van achter in de vijftig, in een

eenvoudig donker pak, zonder het livrei of de koninklijke houding van een lakei of een butler. Er was iets onnatuurlijks aan de manier waarop hij stond, alsof zijn ene schouder een beetje hoger was dan de andere.

De palfrenier opende de deur van het rijtuig, maar de naderende man stak zijn hand op om hem tegen te houden. 'Wacht even. Een ogenblik.' Hij boog stijf voor Mariah. 'Jeremiah Martin.' Hij hief zijn kalende hoofd met een krans van zilvergrijs haar. 'Bent u juffrouw Aubrey?'

'Ja. Verwacht mijn tante me niet?'

'Jawel. Maar ik heb opdracht u naar het poorthuis te geleiden.'

'Dank u.' Mariah aarzelde. 'Mag ik eerst mevrouw Prin-Hallsey even begroeten?'

'Nee, mevrouw. Ik moet u direct naar het poorthuis brengen.'

Haar tante had haar een woonplek aangeboden, maar weigerde haar persoonlijk te ontvangen? Mariah wierp een zijdelingse blik op Dixon om te zien hoe de eigenzinnige vrouw zou reageren, maar Dixon keek niet naar haar. Ze keek strak naar de man, of liever naar de haak die uitstak waar zijn linkerhand hoorde te zitten.

'Ik begrijp het.' Mariah hoopte dat haar teleurstelling en verlegenheid verborgen bleven achter een stijf lachje.

De blauwe ogen van de man hielden de hare een ogenblik vast voordat hij vlug zijn blik afwendde. 'Ik rijd mee en zal de koetsier de weg wijzen. Het is een groot landgoed, Windrush Court.'

Even later kwam het rijtuig schokkend in beweging en het reed weg langs de andere kant van de bochtige oprijlaan.

Mariah keek om naar het huis. Voor een raam op de eerste verdieping gingen de gordijnen een stukje open en weer dicht. Toen sloeg het rijtuig af naar rechts, weg van het herenhuis, en het reed een akkermaalsbos in met Californische sequoia's en paardenkastanjes.

Terwijl ze hortend verder reden, slikte Mariah haar gegriefdheid in dat haar tante haar niet eens was komen begroeten. Toen

de vrouw met Mariahs oom was getrouwd, had ‘tante Fran’ belangstelling voor haar getoond en haar zelfs meerdere keren uitgenodigd om op bezoek te komen. Hoewel ze niet overdreven hartelijk was, was haar tante vriendelijk voor Mariah geweest in haar jeugd, wat deze afwijzing des te pijnlijker maakte.

Impulsief stak Mariah haar hand uit en gaf de hand van haar metgezellin een kneepje. ‘Dank je wel dat je meegegaan bent.’

Dixon gaf haar hand een kneepje terug, er blonken tranen in haar blauwe ogen. ‘Wat had ik anders kunnen doen?’

Het rijtuig passeerde een tuinmanshuisje, met een kruiwagen vol potchrysanthen ervoor en een glazen broeikas ernaast. Toen reden ze langs een timmermanswerkplaats, zo te zien aan lange planken die op zaagbokken lagen. Er stond een magere man van middelbare leeftijd overheen gebogen, die opkeek en zijn hoed aantikte toen ze passeerden.

De bomen werden dichter en de laan werd smaller waar gras en onkruid de vrijheid hadden gekregen om een eertijds goed onderhouden oprijlaan te begroeien. Mariah verdraaide haar hals om tussen de bomen door een glimp op te vangen van het poorthuis.

Daar was het.

Hoog en smal, opgebouwd uit karamelkleurige Cotswoldsteen. *Het kon slechter*, dacht Mariah. Het poorthuis leek op een miniatuurkasteeltje van twee verdiepingen, vastgebouwd aan een gebogen hek, met torentjes aan weerskanten van het hek, een verdieping hoger dan het huis zelf. Vanaf het verste torentje en de andere kant van het poorthuis boog de hoge muur die het hele landgoed omsloot af en verdween in het bos.

Het rijtuig hield stil en de palfrenier sprong weer naar beneden om de deur open te maken. Dit keer protesteerde meneer Martin niet toen ze uit wilden stappen. Het uitstijgen scheen zelfs zijn volledige aandacht op te eisen.

Mariah daalde het trapje af en bekeek het grote hek, met sierlijk filigreinwerk boven op stoere ijzeren spijlen. Het was ooit blijkbaar een belangrijke doorgang geweest om het landgoed te

betreden of te verlaten. Nu zat er een forse ketting op en een roestig hangslot.

Bij nadere inspectie zag het poorthuis zelf er verlaten uit. De stenen muren hadden weggevreten plekken, de ramen waren dof en verscheidene ruiten gebarsten. De kleine tuin was overwoekerd en doorgeschoten. De omliggende bijgebouwen – een kleine stal en een houtschuur – waren in staat van verval. Aan een boom hing een schommel waarvan het houten zitje in tweeën was gebroken.

Mariah wierp een blik op Dixon, maar die staaarde weer naar meneer Martin. De man viste een bos rinkelende sleutels uit zijn zak en Dixon bracht weinig subtiel een geurig zakdoekje naar haar neus. De man stonk doordringend. Niet van ongewassenheid, vermoedde Mariah, maar iets anders. Wat het ook was, het beviel Dixon kennelijk niet.

Hij keek naar Mariah en zei streng: ‘Dat hek moet op slot blijven, tenzij er brand is of een andere dringende noodsituatie.’

Mariahs nieuwsgierigheid was geprikkeld. ‘Mag ik vragen waarom?’

Hij hees zijn normale rechterschouder op zodat de andere meekwam. ‘Het is in jaren niet gebruikt. Niet meer sinds de weg voor de hoofdingang verbreed is tot een tolgeweg.’

Zijn antwoord verklaarde niet helemaal het afgesloten hek, maar Mariah vroeg niet verder.

Meneer Martin ontsloot de deur van het poorthuis en duwde hem open. Hij overhandigde haar de sleutels en gretig betrad Mariah haar nieuwe huis.

In de kleine keuken werden ze ontvangen met de muffe lucht van bedompte vochtigheid. De tafel en het aanrecht waren bedekt met een laag stof. Dixon tilde een oude mand op die ondersteboven op het buffet stond, en ontdekte eronder verspreid liggende muizenkeutels. Ze trok haar neus op.

Mariah stapte vanuit de keuken de zitkamer aan de voorkant van het poorthuis in. Toen ze binnenkwam, schoot er iets weg. Een doorgezakte canapé en een oorfauteuil waren gehuld in stof-

lakens. De muur onder de boogramen aan de voorkant vertoonde vochtplekken, maar het dak leek in elk geval deugdelijk. De gordijnen met motgaten verdienden het om verbrand en vervangen te worden, maar misschien konden ze ze wassen en verstellen. Mariah zuchtte. Zo veel te doen, en met zulke beperkte middelen.

Meneer Martin droeg de koetsier en de palfrenier op hun hutkoffers en valiezen uit de kofferruimte en van het dak van het rijtuig te halen en naar binnen te brengen, maar hij vertrok zonder hulp aan te bieden. Misschien kon hij dat niet, met die haak in plaats van een hand. Of misschien vond hij die vreemde jonge vrouw, dat verre familielid van zijn mevrouw, de inspanning niet waard.

Dixon gaf aanwijzingen bij het verplaatsen van twee kisten met levensmiddelen en keukengerei naar de schemerige keuken, een krat met boeken en linnen naar de salon, en de hutkoffers naar boven.

Dixon en Mariah klommen achter de mannen aan de smalle trap op naar de eerste verdieping, de leuning trilde in hun handen. Daar vonden ze aan elke kant van een smalle gang een slaapkamer, met een kleine zitkamer ertussenin.

‘Welke wil jij, Dixon?’ vroeg Mariah, opgelucht dat de kamers bewoonbaar waren.

‘U moet de grootste nemen natuurlijk.’ Dixon aarzelde voor het raam van de grootste slaapkamer, die uitkeek op de weg en het bos verderop. Boven de boomtoppen was het dak van een streng, vierkant gebouw zichtbaar. Drie zwarte schoorstenen staken uit de borstweringen, waar roetige, grijze zuilen kolenrook uit opsteeg.

‘Het uitzicht is niet veel waard, helaas. Als u de andere kamer wilt, heb ik geen bezwaar.’

‘Deze is best, Dixon. Dank je. Wat zou dat voor gebouw zijn, denk je?’

‘Weet ik niet. Maar één keer flink waaien en we kunnen het roet van onze vloeren vegen.’ Ze draaide zich om. ‘Nou ja, laten we maar aan de gang gaan. Het huis maakt zichzelf niet schoon.’

Mariah en Dixon waren een paar dagen bezig met de schoonmaak en het luchten van het poorthuis van de vloer tot het plafond, van de zolder tot de kelder. Ze moesten verscheidene beestjes de deur wijzen die woning hadden gemaakt in de schoorstenen, en hopen keutels opvegen. Dat was de enige reden dat Dixon geen bezwaar maakte toen Mariah voorstelde de kat in huis te nemen die al hun bewegingen volgde als ze in- en uitliepen met vieze gordijnen en afval om te verbranden.

Op de vierde dag riep Dixon: 'Juffrouw Mariah! Er komt een rijtuig de laan op.'

Mariahs hart sprong op. Een rijtuig van binnen het omheinde landgoed. Wie kon het zijn? Ze rende naar het keukenraam en keek naar buiten. Er kwam een voornaam rijtuig getrokken door een span vospaarden aanrijden. Een lakei in livrei stapte af, opende de deur en bood de inzittende zijn hand.

Daar was ze. Haar tante, de vroegere Francesca Norris, nu mevrouw Prin-Hallsey.

Haar haar was anders dan Mariah zich herinnerde; grijs als konijnenbont, hoog opgestoken in een elegant kapsel, met lange pijpenkrullen die over één schouder golfd. Een pruik natuurlijk. Tante Norris had nooit zulk haar gehad en wat ze had gehad was roodbruin. Het gezicht van haar tante was heel licht gepoederd, maar haar wenkbrauwen en wimpers waren donker, zodat haar bruine ogen groot en hertachtig werden gemaakt. Ze droeg een donkerrode japon met zilverdraden en een hoog kanten kraagje. Ze hield haar hoofd rechtop en kwam koninklijk naar de deur toe lopen. Mariah ging haastig opendoen, maar Dixon hield haar met een ferme hand tegen.

'Sta me toe, juffrouw,' zei ze met haar meest respectvolle stem terwijl ze het kapje van Mariahs hoofd rukte. Vlug maakte Mariah haar schort los.

Dixon had de deur al open voordat Mariah zich kon terugtrekken in de salon. Ze stond er nog toen haar tante de nederige

keuken binnenschreed alsof het huis van haar was. En dat was in zekere zin ook zo, bedacht Mariah.

‘Tante... Ik bedoel, mevrouw Prin-Hallsey. Wat fijn om u weer te zien.’ Mariah gooide de schort op tafel en maakte een reverentie.

‘O, ja?’

‘Natuurlijk. Misschien niet... onder zulke omstandigheden, maar ja, ik ben blij u te zien.’

Om de kleine, smalle mond van de vrouw speelde een glimlach. Ze knikte beleefd als dank en volgde Mariah naar de salon.

Ze negeerde de stoel die Mariah aanbood. ‘Ik blijf niet.’ Met grote ogen nam ze haar onderzoekend op. ‘Hoe oud ben je nu, Mariah? Eenentwintig?’

‘Vierentwintig.’

De donkere wenkbrauwen gingen omhoog. ‘Werkelijk. Nu ja. Ik zal er niet over doorgaan hoeveel ouder je bent geworden sinds de vorige keer dat we elkaar ontmoetten, dan hoef je het mij ook niet te vragen. Ik moet toegeven dat je er goed uitziet.’

‘Dank u. U ook.’

Haar tante knikte. ‘En ben je al een beetje geïnstalleerd?’

‘Heel goed, denk ik,’ zei Mariah. ‘Ik stel uw aanbod om me onderdak te bieden op prijs.’

Mevrouw Prin-Hallsey wuifde haar dankbaarheid weg. ‘Het spijt me dat ik je bij je aankomst niet kon begroeten. Hugh... In ieder geval, *ik* was onwel.’ Ze gebaarde door de open keuken-deur naar de twee livreeknechten die buiten stonden te wachten. ‘Ik heb een paar spullen voor je meegebracht.’

De jonge lakeien stapten binnen, de eerste droeg een sierlijke, rechthoekige kast.

‘Deze kast heb ik meegebracht naar Windrush Court. Hij bevat slechts enkele persoonlijke bezittingen. Ik zou me beter op mijn gemak voelen als hij voorlopig onder jouw dak staat. De relatie met Hugh, de zoon van mijn overleden echtgenoot, is zacht uitgedrukt moeilijk. Je begrijpt het wel.’

Mariah begreep het niet, maar knikte alleen.

Met een delicaat gehandschoende hand wenkte mevrouw Prin-Hallsey de tweede lakei.

‘En hier zijn een paar dingen voor jou’ Haar tante begon artikelen op te diepen uit de mand die de jongeman vasthield. ‘Deze kaarslamp is van mijn grootmoeder geweest.’ Ze stak een bundel kaarsen met twijndraad eromheen omhoog. ‘En een tiental dunne kaarsen die erbij horen. En hier is een blik koffie en een blik thee. De kokkin heeft ook een aantal gebakken lekkernijen meegestuurd.’ Met een handgebaar gaf ze de livreiknecht opdracht de mand aan Mariah te overhandigen.

‘Zal ik de kast op zolder laten zetten?’ zei mevrouw Prin-Hallsey. ‘Er zit toch een vliering in de toren?’

‘Ja,’ antwoordde Mariah, hoewel haar tante geen antwoord had verwacht. Ze vroeg zich af hoe haar tante van de vliering afwist, en kon zich niet voorstellen wat haar bezielde had om zich al eerder in dit sinds lang verlaten portiershuis te wagen.

De jonge livreiknecht wilde met de kast de trap op gaan.

‘Heb je nog meer wat mijn mannen voor je naar de vliering kunnen dragen, nu we er toch zijn?’

Mariah dacht vlug na. ‘We hebben twee hutkoffers, die nu nagenoeg leeg op de overloop staan.’

‘Heel goed.’ Mevrouw Prin-Hallsey knikte naar de tweede lakei en hij volgde de eerste.

Mariah vond het storend dat vreemden zo vrij in haar nieuwe huis rondliepen. Niettemin glimlachte ze naar mevrouw Prin-Hallsey. ‘Dank u, tante Fran.’ De oude naam was eruit voordat Mariah zich kon bedenken.

De vrouw zette grote ogen op. ‘Die aanspreekvorm heb ik al jaren niet meer gehoord, en ook niet gemist. Je kunt me tante Francesca noemen,’ zei ze nadenkend. ‘Of mevrouw Prin-Hallsey, als je dat liever doet.’

‘Natuurlijk. Neem me niet kwalijk.’ Mariah voelde zich op haar nummer gezet, maar haar tante had nooit eerder bezwaar gemaakt tegen de naam. ‘En nogmaals bedankt voor de geschenken.’

Weer een elegante knik. ‘Niets te danken.’

Een paar minuten later was haar tante weg, en haar gevolg erbij.

Mariah ging weer naar boven en zag met blijdschap hoeveel ruimte er was gewonnen doordat de twee hutkoffers waren weggehaald. Ze ging voor het raam staan en keek uit over het dak en de schoorstenen die zichtbaar waren boven de herfstig gouden tinten van de bomen.

De vloerplanken kraakten onder haar voeten om Dixons komst aan te kondigen. ‘Ik heb een van die lakeien gevraagd naar het gebouw aan de overkant van de weg.’

‘O?’ Mariah keek over haar schouder naar Dixon. ‘En wat ben je te weten gekomen?’

Met haar blik naar het raam zei haar metgezellin zacht: ‘Dat is het armenhuis van het dorp.’

Mariah keek nog eens goed naar het donkere dak en huiverde. *Het armenhuis...* Ineens leek het poorthuis niet meer zo’n vreemd lot.